

Единъ день, когато той усукваше умислено своитъ про- шарени отъ безпаричие мустаци, нѣщо неочаквано го зарад- ва. Единъ полицейски стражаръ му подаде нѣкакъвъ пакетъ съ означение отъ горе: „тайно“. Съ разтреперани ржце той отвори плика и прочете: „въ случай на мобилизация вие се назначавате за етапенъ комендантъ“. Това много възрадва неговата смутена душа и той счете за невъзможно да стои повече въ кжщи. „Ето длъжностъ тъкмо за мене“ мина му презъ ума и дойде въ възторгъ отъ тая мисль. Че коя ли служба не открива поле за облаги? . . . И въ неговата глава ясно се заредиха смѣтки отъ твърдѣ нечисто естество. Все пакъ, на улицата той скри своята радостъ и се отдаде на нѣкакъвъ фалшивъ патосъ. Съ престорено възмущение той сочеше писмото на познати и думаше: „па защо ми даватъ тилова служба“? Но мнозина отъ тѣхъ свиваха рамена съ досада.

Особено щастливъ и доволенъ бѣше капитанъ Шмекеръ по време на мобилизацията. . . . Въ ония тревожни дни само за него като че бъдащето не изглеждаше тъмно. Съ наивна радостъ той се оглеждаше въ своята капитанска уни- форма. Като че тя му връщаше нѣщо отдавна желано и обещаваше му повече отъ колкото трѣбва. Предъ мнозина той не преставаше тогава да повтаря: „време е вече да свършимъ съ нашитѣ врагове“. А на ония, които се интере- суваха да знаятъ кждѣ отива, съвсемъ свободно той отго- варяше: „въ строя“. На отиване той не забрави дори да оку- ражи и жена си. „Е, свършиха се днитѣ на теглото“ пошеп- на той и весело се сбогува съ нея.

Нѣйде далеко, въ едно глухо кжтче на широка Маке- дония, се отзова той като етапенъ комендантъ. И тамъ ти- хо и леко затече неговия животъ . . . Зловещата буря на войната долиташе тамъ като нѣкое закъснело ехо. Понѣко- га минаваше съ бавно и лениво скрибуцане нѣкой волски транспортъ и пакъ всичко затихваше. Само нарѣдко внася- ше оживление въ етапния пунктъ нѣкой автомобилъ съ щабни офицери. Разбира се, капитанъ Шмекеръ бѣше дово- ленъ стъ такава самотия. Може би десети пѣтъ той бѣше увѣрявалъ въ това намиращия се по служба тамъ младъ подпоручикъ.

Освенъ това той бѣше тѣй доволенъ стъ отсъствието на по старши офицеръ тамъ. . . . Презъ деня капитанъ Шме- керъ се вестяваше само веднажъ въ етапното Комендантство. Останалото време той посвещаваше изключително въ служ- ба на свои интереси. . . . На мнозина правеше впечатление неговото безгрижие къмъ военнитѣ събития. Понѣкога той